

ת"פ 29828/10/18 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז נגד איאד שריף

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 29828-10-18 מדינת ישראל נ' שריף
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי) המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד דניאל איקן

נגד

הנאשם

איאד שריף

ע"י ב"כ עו"ד חנא בולוס

הכרעת דין

כתב האישום וגדר המחלוקת

1. כנגד הנאשם, יליד 1983, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **החזקת שטר כסף מזויף**, בניגוד לסעיף 462(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי כתב האישום ביום 16.8.16 בשעה 17:40 החזיק הנאשם ברכבו מסוג רנו מ.ר. 31-144-54 סך של 53,400 ₪ בשטרות מזויפים: 217 שטרות של 200 ₪; 70 שטרות של 100 ₪; 60 שטרות של 50 ₪.

2. במענה לכתב האישום, לא חלק הנאשם על כי ברכבו נתפסו השטרות המזויפים, אולם טען כי לא ידע שהם מזויפים והם אינם שייכים לו (עמ' 4).

3. מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים: **ת/1** - חוות דעת מומחה מיום 21.8.16; **ת/2** - מסמך קבלת מוצגים לבדיקה מיום 17.8.16; **ת/3** - דו"ח פעולה של השוטר גלעד ארי עם מיום 16.8.16; **ת/3א'** - צילום השטרות שנתפסו; **ת/4** - דו"ח פעולה של השוטר אייל ספיר מיום 16.8.16; **ת/5** - הודעת ע"ת/3 מיום 16.8.16; **ת/6** - הודעת מאהר שריף מיום 19.8.16.

מטעם ההגנה הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים: **נ/1** - דו"ח חיפוש בבית הנאשם מיום 19.8.16; **נ/2** - דו"ח פעולה של

השוטר קונסטנטין כץ מיום 19.8.16; נ/3 - מזכר מאת השוטר עיסאם גנאים מיום 6.9.16 בדבר מיצוי ראיות ממכשירי טלפון נייד ומחשב.

פרשת התביעה

4. מדו"ח הפעולה של השוטר גלעד ארי עם (ת/3), אשר הוגש כתחליף לחקירה ראשית, עולה כי בהיותו במהלך פעילות בקלנסואה, **על פי מידע**, ביחד עם השוטר אייל ספיר, הבחינו ברכב הנאשם כשהנאשם נוהג ומחזיק טלפון נייד בידו. בנסיבות אלה, החלו לנסוע אחריו וכרזו לו לעצור ואחרי כיכר תנועה נעמד הרכב בצד הדרך. השוטר ארי עם ירד מהניידת עם כובע זיהוי משטרת וניגש לדלת הנוסע הקדמי, וממש לפני שפתח את דלת הרכב, הנאשם לחץ על דוושת הגז בחוזקה והחל בנסיעה. בנסיבות אלה, השוטר ארי עם החל לפתוח את דלת הרכב לשניות בודדות, תוך כדי שהרכב נוסע, וצעק לנאשם **"תעצור את האוטו! משטרה, משטרה תעצור!"** (ש' 8-9), הנאשם המשיך בנסיעה כשהניידת מאחוריו, כורזת לו לעצור, תוך כדי שהעד רץ אחרי הרכב, ולאחר כ-20 מטרים הרכב שוב עצר בצד הדרך. בשלב זה מתאר השוטר ארי עם כי פתח את דלת הנהג ברכב, ובזמן שהשוטר אייל ספיר חבר אליו, צעק לנאשם לדומם מנוע, **ראה שהנאשם תופס תיק שחור קטן ומצמיד אותו לגופו וכשהסתכל על השוטר, זרק את התיק למושב האחורי של הרכב**. הנאשם אמר לשוטרים שלא ידע שהם משטרה ולא שמע שכרזו לו לעצור. בהמשך אמר להם הנאשם **"וואלה פחדתי חשבתי שעושים לי פה שוד, אני לא מפה"** (ש' 18). **לשאלה האם יש משהו אסור ברכב, ענה הנאשם כי אין כלום ושהשוטר ארי עם יכול לחפש**. השוטר לקח את התיק השחור שזרק הנאשם למושב האחורי קודם לכן, פתח אותו בנוכחות הנאשם ומצא שם שקית נייר חומה ובה כסף רב. הנאשם בתגובה הסביר **"לא יודע מצאתי את זה"** (ש' 26-27). בהמשך החיפוש ברכב **נתפסה מעטפה לבנה על הרצפה, מאחורי כיסא הנהג, ובה מספר רב של שטרות כסף שכולם קרועים כמעט לחצי**, ולגביהם הסביר הנאשם **"אני לא יודע מה הכסף הזה, חשבתי המעטפה ריקה אז זרקתי אותה אחורה"** (ש' 33-34). מבדיקה עלה כי בתיק השחור היו שטרות ע"ס 52,000 ש"ח, ובמעטפה היו 1,400 ש"ח, בשטרות כמפורט בכתב האישום (ת/3א').

בחקירתו הנגדית של השוטר ארי עם עלה כי הוא הגיע ראשון לרכב, כשלראשו כובע משטרת, ואחריו הגיע השוטר ספיר. העד לא זכר אם אמר לנאשם שיש לו זכות לסרב לחיפוש ברכב, אך אם לא רשם זאת בדו"ח הפעולה - כנראה שלא אמר לו.

5. מדו"ח הפעולה של השוטר אייל ספיר (ת/4), אשר הוגש כתחליף לחקירה ראשית, עולה כי בהיותו יחד עם השוטר ארי עם בפעילות בקלנסואה, עצרו את רכבו של הנאשם **בעקבות מידע**, וראו בו את הנאשם נוהג עם טלפון נייד בידו. בהיותם בניידת לבנה כרז לנאשם לעצור, והנאשם עצר את הרכב בצד הכביש, אולם ברגע שהגיע השוטר ארי עם לדלת הרכב, עם כובע זיהוי משטרת על ראשו, החל הנאשם בנסיעה מהירה. העד דלק אחריו וכרז לו שוב לעצור וכעבור כ-30 מטרים הרכב נעצר. בשלב זה מתאר השוטר ספיר כי חבר לשוטר ארי עם, ניגש ישירות לדלת הנהג ברכב ושאל את הנאשם למה הוא מדבר בטלפון הנייד בזמן נהיגה. הנאשם השיב **"וואלה אני בלחץ לא מכיר פה וחשבתי שרוצים לעשות לי שוד"**. לשאלת העד למה חשב ככה, כשהם מזוהים עם כובעי משטרה וכורזים לו, ענה הנאשם **"כן, עכשיו אני רואה אבל הייתי בלחץ ובטלפון לא שמתי לב"**. לשאלה האם יש לו משהו אסור ברכב השיב הנאשם בשלילה, וגם לשאלה האם יש לו סכום כסף גדול השיב בשלילה. בנסיבות אלה השוטר ארי עם ביצע חיפוש ברכבו של הנאשם ונמצא תיק שחור ובו סכום כסף גדול לגביו טען הנאשם **"זה לא יודע אני מצאתי אותו אתמול אפילו לא יודע מה יש בתיק הזה"** ולאחר שנאמר לו אודות סכום הכסף, ענה **"כן מצאתי את זה אתמול ולא ידעתי שזה של"**

משהו או משהו".

בחקירתו הנגדית העיד השוטר ספיר כי לא יתכן שניידת כורזת לרכב במרחק כ-200 מטרים לעצור והנהג לא שומע את הכריזה. בעת הדלקת מערכת הכריזה, לצד הכריזה המילולית במיקרופון, מופעלת גם סירנה שמפיקה רעש של צופר. במקרה דנן כרז לנאשם לעצור וגם הפעיל סירנה. השוטר ספיר אישר כי הרכב בו נסעו באירוע היה רכב אזרחי לבן ולא ניידת משטרתית מזוהה ולא זכר אם השוטר ארי עם הספיק להרגיע לרכב לפני שהנאשם החל לנסוע שוב, אם לאו, אך נצמד למה שכתב בדו"ח הפעולה.

6. מעדותו של אחמד שריף, בן משפחתו של הנאשם, עלה כי אינו זוכר במה עבד הנאשם בעת הרלוונטית כיוון שלא התגוררו באותו מקום ולא התראו מידי יום. עוד העיד כי היו בקשרי משפחה טובים וכי ביום 15.8.16 היה יחד עם הנאשם בחתונה של בן דודתם ב"אולמי אלמס" בעכו.

7. מעדותו של מאהר שריף, בן משפחה נוסף של הנאשם, עלה כי אף הוא פגש בנאשם באותה חתונה ב"אולמי אלמס" בעכו. עוד עלה כי שמע אודות מעצרו של הנאשם בתיק דנן לאחר שבני משפחת הנאשם, מצפון הארץ, התקשרו והודיעו כי הנאשם נעדר משעות הצהריים ולפי האיתורן הרכב נמצא בכביש 444 ליד טייבה. מאהר ניגש יחד עם אחיו לתחנת משטרת טייבה ושם התברר כי הנאשם עצור בגין החזקת כסף מזויף. עוד העיד כי הנאשם מגיע אליהם הביתה לבקר מידי פעם, לשתות קפה, כשלפעמים נוהג הנאשם להתקשר לפני כן ולעיתים אינו מתקשר לפני הביקור.

פרשת ההגנה

8. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

מעדותו עולה כי ביום 15.8.16 היה בחתונה של בן דודו ב"אולמי אלמס" בעכו, וכשיצא לפנות בוקר מהאולם בדרכו לרכבו בחניה, מצא שתי מעטפות, לבנה וחומה, קשורות בגומייה, וכשפתח את המעטפה הלבנה ראה שיש בה כסף. לדבריו, את המעטפה החומה לא פתח אך הבין שגם בה יש כסף כיוון שהן היו מחוברות. הוא הניח את המעטפות ברכבו. הנאשם העיד כי בשל השעה המאוחרת, והעובדה שלמחרת בבוקר היה אמור להגיע מוקדם למקום עבודה חדש ביבנה, לא נסע למשטרת עכו מיד כדי למסור את הכסף, אלא התכוון לעבור דרך המשטרה למחרת, בדרכו חזרה הביתה. למחרת בבוקר נסע ליבנה, למקום העבודה, ובהפסקה, בשעה 12:30 בערך, ניגש לרכב כדי להוציא את האוכל ולעשן, פתח את המעטפה הלבנה, וחש כי "משהו לא בסדר" עם שטרות הכסף שבתוכה וכי זה "לא כסף שאנחנו רגילים אליו" (עמ' 12 ש' 25-26). בנסיבות אלה, מתאר הנאשם כי **קרע את שטרות הכסף, כיוון שלמד משפטים וידע שכסף קרוע לא נחשב כסף, והחזיר את השטרות הקרועים למעטפה**. לדבריו, התכוון למסור את שתי המעטפות יחד למשטרה, ושם יבדקו את טיבם של שטרות הכסף. לאחר סיום העבודה נסע הנאשם לדודתו בקלנסואה, כפי שנוהג לעיתים לעשות. בכניסה לעיר עצר ליד קיוסק כדי לקנות סיגריות, תוך שהוא מדבר בטלפון הנייד, ופתאום ראה מישהו מגיע אליו בריצה, ראה אקדח בצד גופו מהמראה של הרכב, נתקף פחד והחל לנסוע. כעבור מספר מטרים שמע את הכריזה המשטרתית ועצר. הנאשם מתאר כי הרכב לא היה רכב משטרתית והגבר שרץ לעברו לא היה עם כובע משטרה. הנאשם העיד שאישר לשוטר לערוך חיפוש ברכב, ולגבי התיק עם הכסף הסביר כי מצא אותו אתמול, ואז עוכב בתחנת המשטרה. בזמן שהיה בתחנה אשתו סיפרה לו שהשוטרים ערכו חיפוש בבית ולקחו מספר טלפונים ניידים שהוחזרו לו לאחר מכן.

9. בחקירתו הנגדית הוטח בנאשם שלא סיפר במשטרה כי לא שמע את הכריזה המשטרתית כיוון שדיבר בנייד, והוא השיב שלא זוכר שנשאל על כך במשטרה ומדובר באירוע של מספר דקות בהן רץ אליו השוטור ללא זיהוי כמו עבריו, עם אקדח, ופחד שמדובר במישהו שבא לתקוף אותו. הנאשם העיד כי היה מעורב באירוע ירי קודם כי שכנו הוא שוטור, ולכן נבהל. רק בפעם השנייה שהגיע השוטור לרכבו הוא חבש את הכובע המשטרתית ואז עצר הנאשם את הרכב כעבור 4-5 מטרים. הנאשם הכחיש את גרסת השוטרים לפיה השוטור ארי עם פתח את דלת הרכב וצעק לו משטרה, אלא לטענתו הוא החל לנסוע לפני הגעת השוטור לרכב. הנאשם הכחיש את גרסת השוטרים לפיה הצמיד אליו את התיק השחור וזרק אותו אחורה. לשאלה כיצד מסביר כי למרות שהוא מודה שהתיק שלו, לשוטור אמר שהתיק אינו שלו וכי מצא אותו, השיב כי אמר לשוטור שהתיק שלו, אבל הוא לא נשאל לגבי תוכן התיק.

דין והכרעה

10. אין חולק כי הנאשם נתפס כשהוא מחזיק ברכבו סך של ₪ 53,400 בשטרות מזויפים, זאת בהתאם לחוות דעת המומחה שהוגשה בהסכמה (ת/1; ת/2; ת/3א'). עוד אין חולק כי השטרות כולם נתפסו ברשות הנאשם, כשחלקם נמצא בתוך מעטפה חומה בתיק שחור השייך לו, ונתפס אף הוא ברכב, וחלקם נמצא כשהם קרועים בתוך מעטפה לבנה שנמצאה זרוקה על רצפת הרכב מאחורי כיסא הנהג (ת/3).

הטענה בדבר מציאת השטרות

11. כאמור, מדברי הנאשם במשטרה ובבית המשפט עולה כי ביום 15.8.16, בעת שהיה בדרכו לרכבו במגרש החניה של "אולמי אלמס" בעכו, מצא שתי מעטפות, חומה ולבנה, המוצמדות זו לזו בגומייה, ובהן שטרות כסף (ת/5, ש' 10-13, ש' 68-69). הגם שמאחר ואחמד, בני דודו, מאשרים את גרסתו לפיה נכח באותה חתונה במקום האמור (עמ' 9, ש' 14-22; עמ' 10, ש' 27-29 ועמ' 11, ש' 1-2; ת/6, ש' 9) הרי שאיש מהם אינו מאשר את דבר מציאת המעטפות כיוון שלא יצאו עמו מהחתונה לרכב (ת/6, ש' 11).

לאחר מציאת השטרות, הנאשם מכחיש כל שיחה עם אשתו ואף מכחיש כי סיפר לה על כך. לדבריו, בערב החתונה בת ה-5 הייתה חולה ולכן אשתו נשארה לישון עמה אצל הוריו (עמ' 12, ש' 8-9; עמ' 17, ש' 25), וכיוון שאשתו מורה בבית ספר, לא התקשר אליה במהלך היום למחרת, גם לא בזמן ההפסקה בעבודה (עמ' 17, ש' 29-32). למעשה, מעדותו עולה כי לא דיבר עם אשתו, לכאורה, מאז שמצא את השטרות ועד למעצרו על ידי השוטרים (עמ' 17, ש' 26; עמ' 18, ש' 1). לטענתו, כיוון שמדובר בכסף אותו היה אמור להחזיר למשטרה, ולא בכספי זכיה בלוטו השייכים לו, לא הרגיש צורך לספר על כך לאשתו (עמ' 18, ש' 3, ש' 5-6, ש' 9-10).

ואולם, משעומת בחקירתו הנגדית עם התמיהה העולה מגרסתו, שאינה מתיישבת עם שורת ההיגיון והשכל הישר, סייג הנאשם את דבריו והעיד כי "יכול להיות שדיברתי איתה, לא סיפרתי לה את הנושא הזה..." (עמ' 18, ש' 5) וכי "לא זוכר אם דיברנו, יש מצב שדיברנו" (עמ' 18, ש' 8-9), ורק לאחר שעומת עם גרסתה של אשתו לפיה דיברו בבוקר למחרת האירוע והוא אמר לה כי הוא בדרכו לעבודה ביבנה, "נזכר" הנאשם וטען "יש מצב שדיברנו" (עמ' 18, ש' 12) וגם הודה "אז דיברנו ואמרתי לה את זה" (עמ' 18, ש' 14).

ייאמר כי העובדה לפיה מצא הנאשם לנכון לשקר בפרט שולי, לכאורה, דוגמת שיחה עם אשתו, תומכת במסקנה כי

גרסתו אינה מהימנה. בנוסף, העובדה לפיה אין איש בסביבתו הקרובה של הנאשם שיכול לאשר את גרסת ה"מציאה", חרף העובדה שמדובר בסכום כסף רב, יחסית, ושניסיון החיים מלמדנו כי לפחות עם אשתו, שיחסיו עמה תקינים ורגילים כפי שהעיד, סביר היה כי יחלוק נסיבות "מציאת" השטרות, שכן מדובר בענין חריג - מעוררת ספק רב בגרסתו.

12. זאת ועוד, מהודעתו של הנאשם במשטרה ומעדותו בבית המשפט עלה כי ברקע לדברים עומדת הסתבכות בחובות לשוק השחור וקיומם של חובות כספיים בסכום של מאות אלפי שקלים, כאשר בעברו אף נורה, לכאורה, על ידי אותם גורמים עברייניים (עמ' 21, ש' 32; עמ' 22, ש' 5-1, ש' 8-9, ש' 11-13; **ת/5**, ש' 90-94). הגם שעניין זה לא לובן לעומק במהלך שמיעת הראיות, הרי שבהחלט קיומו של חוב כספי בסכום של מאות אלפי שקלים לגורמים בשוק השחור, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, עשוי להוות מניע להחזקת סכום כסף גדול בשטרות מזויפים, על ידי הנאשם, באופן שמעמיד את גרסת הנאשם בדבר "מציאת" השטרות בספק.

13. לאור האמור, אינני נותן אמון בגרסת הנאשם לפיה "מצא" את שטרות הכסף המזויפים. כפי שנראה להלן, גם התנהגותו הכוללת של הנאשם - אי דיווח למשטרה בהזדמנות הראשונה; התנהגות מפלילה בעת עיכובו על ידי השוטרים ומתן תשובות ספונטניות שקריות; והתעסקותו במעטפות הכסף - כל אלה אף הם מעידים על כך שגרסת ה"מציאה" הומצאה על ידי הנאשם ומלמדים על מודעותו לעובדה שבשטרות מזויפים עסקין.

מודעות להיות השטרות מזויפים

14. ייאמר מיד כי נוכח גרסת הנאשם במשטרה ובבית המשפט, כמו גם מהתנהלותו בעת שהחזיק בשטרות ודבריו לשוטרים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם לא מצא את שטרות הכסף המזויפים וכי הוא ידע ידיעה ברורה שמדובר בשטרות מזויפים, הכל כפי שיפורט להלן.

אי דיווח למשטרה

15. הנאשם הסביר שהוא לא ניגש למשטרה להסגיר את הכסף בשל לחץ זמן, הואיל והשעה הייתה מאוחרת, לאחר חתונה, הוא היה עייף ולמחרת אמור היה לצאת מהבית בשעה חמש וחצי כדי להגיע מוקדם לעבודה ביבנה (**ת/5**, ש' 13-15, ש' 34-35, ש' 130-133, ש' 171). לדבריו, התכוון לגשת למשטרה בדרכו חזרה מהעבודה למחרת היום (עמ' 18, ש' 24-25; עמ' 19, ש' 24-27; **ת/5**, ש' 79, ש' 169). בנסיבות אלה, אני סבור כי התנהלותו של הנאשם, אשר העיד על עצמו כי הוא אדם שומר חוק שלמד משפטים ושהוא נעדר כל הסתבכות עם המשטרה (**ת/5**, ש' 161-162; עמ' 19, ש' 12-14; ש' 20-23), אינה מתיישבת עם התנהלותו של האדם הסביר **תם הלב**. הנאשם לא סיפק הסבר סביר מדוע לא התקשר למוקד 100 של המשטרה על מנת לדווח טלפונית על מציאת הכסף (עמ' 19, ש' 29); מדוע לא עבר דרך תחנת משטרה בדרכו לעבודה בבוקר; ומדוע לא סר ישירות לתחנת משטרה בדרך חזרה מהעבודה. במקום זאת, ביכר להיכנס לקלנסואה "לבקר בני משפחה" ואף זאת מבלי לתאם עם מי מהם ומבלי להודיע על ביקורו באותו יום או **ערב קודם לכן כשפגש את מאהר ואחמד בחתונת קרוב משפחה** (**ת/5**, ש' 45-48, ש' 174; עמ' 22, ש' 16-17, ש' 23-24; **ת/6**, ש' 30-31).

בשולי הדברים אעיר כי בכל הנוגע לקיומם של מספר מכשירי טלפון ניידים ברשותו של הנאשם, עובדה שלעיתים עלולה להחשיד נאשמים בהתנהלות שאינה כשרה, הרי שאין לה נפקות בענייננו הואיל ולא נתפס בהם דבר הרלוונטי לעבירה (נ/1-3; עמ' 22, ש' 31-32; עמ' 23, ש' 6-7).

אני סבור כי הימנעותו של הנאשם מלדווח ו/או לפנות למשטרה, בד בבד עם המשך התנהלותו, יש בה כדי להעיד על חוסר תום לב, במטרה לשמור את השטרות אצלו ויתכן אף לעשות בהם שימוש כזה או אחר, סוגיה לגביה נחקר הנאשם, אך לא הוכחה במסגרת ההליך שלפניי (ת/5, ש' 112-114, ש' 175-176). יחד עם זאת, גם בהנחה שהנאשם לא התכוון לעשות שימוש בכסף, כבר נקבע בפסיקה שאין בכך כדי להעלות או להוריד לעניין הרשעה בדין בעבירה זו (ע"פ 3449/92 דורון סימן-טוב נ' מדינת ישראל (16.11.92)).

הפרדת המעטפות וקריעת השטרות

16. בעדותו בבית המשפט שב הנאשם והעיד כי למחרת היום, כשניגש לרכבו בהפסקת הצהרים על מנת לאכול ולעשן, פתח שוב את המעטפה הלבנה, והבחין כי מדובר בשטרות מזויפים (עמ' 12, ש' 24-33; עמ' 13, ש' 1-3) -

"....ניגשתי לרכב לחניה כדי להוציא את האוכל מהרכב ולעשן ופתחתי את המעטפה הלבנה, ראיתי שזה כסף, מאתמול ראיתי שזה כסף, אבל הפעם הרגשתי שמהו לא בסדר פה, לא כסף שאנחנו רגילים אליו, קרעתי את הכסף, למדתי משפטים וידעתי שכסף קרוע לא נחשב כסף, והחזרתי את זה חזרה למעטפה, אני לא מומחה לזיופים, השארתי את זה ברכב בתוך המעטפה על מנת שאחזור למשטרה למסור את זה ביחד, אם זה כסף אמיתי אז שיתדרו עם זה.

ש.ב. למה קרעת את הכסף?

ת. הרגשתי שמהו לא בסדר בכסף, חשבתי שזה מזויף.

ש.ב. אבל אמרת אם זה כסף אמיתי אז שיתדרו עם זה.

ת. לא מדובר בהרבה כסף, אלא בכמה שטרות.

ש. אז חשבת שזה אמיתי או מזויף?

ת. בהתחלה חשבתי מזויף לכן קרעתי, השארתי בתוך המעטפה כדי למסור את זה ביחד למשטרה.

ש. למה לא זרקת את המעטפה עם הכסף שלכאורה מזויף?

ת. אולי זה כסף אמיתי בסוף מאיפה אני יודע שזה מזויף?"

ובהמשך חזר הנאשם על כך שהבין כי לכל הפחות חלק מהשטרות אינם שטרות אותנטיים (עמ' 20, ש' 11-23) -

"ת. פתחתי את המעטפה הלבנה וזיהיתי את השטרות, זה היה ב- 12.30-13:00 ביבנה, ראיתי שיש כמה שטרות, זיהיתי שזה כסף אמרתי אולי זה מזויף, קרעתי את זה והשארתי את זה ברכב, יכולתי לזרוק את זה בזבל, היה שם מיליון פחים של כסף.

ש. אני לא יודע מה זה כסף מזויף.

ת. גם אני לא יודע מה זה כסף מזויף.

ש. אמרת שהרגשתי שזה כסף לא טוב.

ת. בגלל זה קרעתי אותו, אני לא מומחה.

ש. אמרת נגעתי בו והרגשתי שהכסף לא נורמלי.

ת. כן, הרגשתי.

ש. לי נשמע שהקריעה הזאת של הכסף זאת פעולה מאד מאד חזקה, כאיש חוק, תסביר שוב פעם

למה קרעת את השטרות?

ת. כי חשבתי שזה מזויף, וברגע שקורעים אותו הוא לא נחשב כסף. הסתכלתי עוד פעם אמרתי אולי אני טועה, אמרתי אני אמסור אותו למשטרה, יכולתי לזרוק את זה".

העובדה לפיה קרע הנאשם חלק מהשטרות והשאירם חצי יום ברכב, מעידה על כך שידע שמדובר בזיוף, שכן חזקה על אדם שלא ישחית כסף או יפקירו ברכבו, לא כל שכן מקום בו מדובר בסכום כסף גדול. אין חולק כי הנאשם אף **הפריד** בין השטרות הקרועים במעטפה הלבנה, אותה זרק בחלקו האחורי של הרכב, לשטרות שהותיר שלמים במעטפה החומה, אותה הכניס לתיק השחור שנשא, ואף כששהה היה ברכב - החזיקו לטענתו קרוב אליו בכיסא בקדמת הרכב (**ת/5**, ש' 75-72, עמ' 96; עמ' 16, ש' 16-15, ש' 31; עמ' 20, ש' 13-11), באופן המלמד שידע כי **לפחות חלק** מהשטרות מזויף.

17. הנאשם התקשה להפריך מסקנות אלה וניכר כי תשובותיו מתחמקות, פתלתולות ומיתממות, כל זאת לצד סתירות העולות בגרסתו:

מחד מסר במשטרה כי כשמצא את המעטפות הוא לא נגע בהן עד לצהרי יום המחרת ואז בדק אותן (**ת/5**, ש' 71-70); ומאידך בבית משפט מסר שבדק את הכסף במעטפה הלבנה כבר באותו הלילה וראה כי מדובר בכסף "שלא רגילים אליו" (עמ' 12, ש' 27-22);

עיון בגרסתו במשטרה מעלה כי זו נעה בין העלאת טענות לפיהן לא ידע שהכסף מזויף - "**להבדיל מה זה כסף מזויף**", "**ממש לא ראיתי משהוא שיגיד שזה מזויף**" (**ת/5**, ש' 12-13, ש' 16-15); "**אני לא ידעתי שזה מזויף**" (**ת/5**, ש' 103); לבין העלאת טענות לפיהן הרגיש שהכסף במעטפה הלבנה לא אמיתי - "**זה לא כסף טוב**"; "**לא בסדר**"; "**לא נורמלי**" - ולכן קרע אותו וזרק אותו ברכב (**ת/5**, ש' 74-73, ש' 78, ש' 106); עד שלבסוף הודה במפורש שידע שמדובר בכסף מזויף - "**ראיתי שזה מזויף וזרקתי ברכב**" (**ת/5**, ש' 117);

בבית המשפט ניסה הנאשם לשוב ולטעון כי "**אני לא יודע להבדיל**" אם השטרות מזויפים, אם לאו (עמ' 20, ש' 25), אולם בהמשך כשעומת עם הודעתו במשטרה, שב והודה שידע שמדובר בשטרות מזויפים -

"אני לא תופס את המילה, ראיתי שזה מזויף, הרגשתי שזה מזויף וקרעתי, לא חשבתי שאני אגיע למצב הזה בכלל, אני מצאתי את זה, חד וחלק מצאתי את זה. אם הייתי יודע שאני אגיע למצב כזה הייתי מתכנן את עצמי" (עמ' 21, ש' 3-1).

זאת ועוד, למרות שטען בתחילה כי לא ידע להבדיל בין שטרות מזויפים לאמיניים, השיב הנאשם במשטרה כי שם את המעטפה החומה בתיקו "**כבר אתמול בלילה**" (**ת/5**, ש' 81); עם זאת, מסר באותה נשימה כי בדק את טיב השטרות במעטפה הלבנה רק **בצהרי יום המחרת**, ורק משהתברר לו הזיוף, אזשם את המעטפה החומה בתיקו (**ת/5**, ש' 75-74, ש' 184-183);

הנאשם הוסיף הסברים מהסברים שונים להכנסת המעטפה החומה לתיקו והותרת המעטפה הלבנה זרוקה ברכב -

"ת. אני בצהרים הסתכלתי על המעטפה הלבנה ונגעתי בה וראיתי שזה כסף לא נורמאלי וזיהיתי את זה וקרעתי את זה והשארתי ברכב כדי לקחת למשטרה עם המעטפה השנייה.

ש. אז למה המעטפה השנייה (החומה) הכנסת לתיק?
ת. איפה אני אשים את זה? אין לי סיבה. זה תיק שלי שמתי שם" (ת/5, ש' 109-106).

ובהמשך -

"ש. לא מבין איך מעטפה חומה בתוך תיק עם סכום כסף גדול מאוד שהוא חשוד כמזויף כשבנוסף בתוך הרכב המעטפה הלבנה עם כסף קרוע זרוקה מאחור, תסביר לי את זה?
ת. הלבן לא נכנס לתיק השחור וכשבדקתי אותם בצהרים היום הם היו לידי במעטפות... ושמתי את המעטפה החומה בתיק השחור" (ת/5, ש' 181-184).

למותר לציין כי טענה זו לפיה המעטפה הלבנה **לא נכנסה לתיק השחור**, היא טענה שהועלתה בשלב מאוחר בחקירה וזכרה לא בא בעדות בבית המשפט. גם בבית משפט הנאשם אינו יודע להסביר מתי ומדוע הכניס את המעטפה החומה לתוך התיק, בניגוד למעטפה הלבנה שנותרה ברכבו מאחור (עמ' 17, ש' 11-14), זאת לאחר שטען בעדותו, בניגוד לחקירה במשטרה, כי כששם את המעטפה החומה בתיק **"לא זוכר אם זה היה בלילה או בבוקר"** (עמ' 17, ש' 8);

זאת ועוד, בחקירתו במשטרה טען הנאשם **שלא** פתח את המעטפה החומה (ת/5, ש' 74), אך לא ידע להסביר מדוע, אם כן, דווקא אותה בחר לשים בתיק בעוד שאת המעטפה הלבנה זרק ברכב והתחמק בחקירתו באומרו **"אני שמתי אותה בתיק כבר אתמול"** (ת/5, ש' 81) ובאופן דומה לא ידע להסביר בעדותו כיצד ידע מה יש במעטפה החומה בעת שהגיעו השוטרים, אלמלא בדק אותה (עמ' 23, ש' 11). בהמשך חקירתו במשטרה טען הנאשם לפתע כי כן הסתכל ונגע בכסף במעטפה החומה (ת/5, ש' 110). משעומת עם סתירה זו, התחמק הנאשם בניסיון למצוא הסבר מניח את הדעת לכך -

"ש. אני חוזר שוב למעטפה החומה. כשהשוטרים הגיעו אליך, אתה ידעת מה יש במעטפה החומה. ת. בטח שידעתי, כן.
ש. במשטרה אמרת שלא פתחת את המעטפה.
ת. לפי מה שידעתי מה יש במעטפה הלבנה... זיהיתי מהמעטפה עצמה שזה כסף. לא צריך לפתוח ולראות שזה כסף.
ש. בלי לפתוח ידעת שזה כסף.
ת. הסתכלתי מלמעלה.
ש. פתחת אותה.
ת. כן.
ש. למה אמרת במשטרה שלא פתחת את המעטפה החומה.
ת. אני לא זוכר בדיוק. ראיתי שזה כסף וסגרתי אותה.
ש. בהמשך במשטרה בעמ' 4 ש' 110 הסתכלתי ונגעת בכסף במעטפה החומה. פעם אחת אתה אומר שלא פתחת ופעם שניה אתה אומר שאתה פותח, מסתכל ונוגע.
ת. אני לא זוכר. אני זוכר שפתחתי וראיתי שזה כסף, עובדה שרציתי ללכת למשטרה עבור זה שראיתי שזה כסף, אתה מפנה אותי ללפני 3 שנים" (עמ' 23, ש' 10-24).

להפרדה בין המעטפות מתווספת סתירה נוספת בגרסת הנאשם: בעדותו הכחיש הנאשם כי השוטר שאל אותו בעת החיפוש לגבי המעטפה הלבנה (עמ' 21, ש' 19-22), בעוד שבדו"ח הפעולה מתאר השוטר ארי עם במפורש כי לאחר

שנתפסה המעטפה הלבנה זרוקה על רצפת הרכב מאחורי כיסא הנהג, ובה שטרות קרועים, פנה לקבלת הסבר מהנאשם שטען לדידו כי "לא יודע מה זה הכסף הזה חשבתי שהמעטפה ריקה אז זרקתי אותה אחורה" (ת/3, ש' 34-31).

משעומת הנאשם עם דברים אלה, ועם העובדה כי תשובתו לשוטרי ארי עם סותרת סתירה מוחלטת את כל גרסתו במשטרה ובבית המשפט לפיה ידע היטב מה תוכן המעטפה הלבנה - טען עתה כי היו לו עוד מעטפות ריקות זרוקות ברכב כיוון שעבד כסוכן של כלי עבודה (עמ' 21, ש' 30-23) - זאת באופן שוודאי אינו מתיישב עם דו"ח הפעולה בו **הראה** לו השוטרי ארי עם את השטרות הקרועים והנאשם השיב לו כי הוא לא יודע מה זה הכסף הזה.

התנהגות הנאשם ושקריו לשוטרים בעת תפיסתו

18. בעת תפיסתו על ידי השוטרים, ניסה הנאשם להימלט ברכבו. מדו"חות הפעולה עולה כי לאחר שהשוטרים כרוז לנאשם במערכת כריזה משטרתית ונסעו אחריו, הנאשם עצר את הרכב בצד בדרך. אולם משהגיע השוטרי ארי עם לרכבו והחל לפתוח את דלת הנוסע, לחץ הנאשם בחוזקה על דוושת הגז והחל בנסיעה כ-20-30 מטרים תוך שהשוטרי ארי עם צועק לו "תעצור את האוטו משטרה, משטרה, תעצור!" (ת/3, ש' 4-9; ת/4, ש' 1-7). רק בשלב זה עצר הנאשם את הרכב.

19. ייאמר כי אני דוחה את טענת של הנאשם לפיה לא ידע כי מדובר בשוטרים הואיל ולא שמע את הכריזה והשוטרי ניגש אליו ללא כובע משטרתית (ת/5 ש' 10, ש' 86-90; עמ' 14 ש' 18, ש' 31-33; עמ' 15 ש' 9-15). **ראשית**, הגם שאין חולק כי השוטרים נסעו ברכב לבן לא משטרתית (עמ' 8, ש' 4-8) הרי שמעדותם עולה כי כרוז במיקרופון לנאשם ואף הפעילו צופר סירנה, כשניסיון החיים מלמדנו כי מדובר בסממנים שלא ניתן להתעלם מהם ואשר מזוהים עם סממנים משטרתיים גם מקום בו דעתו של הנאשם הוסחה משיחה בטלפון הנייד (עמ' 7, ש' 30-33; עמ' 8, ש' 1-3); **שנית**, מעדותם של השוטרים עולה כי השוטרי ארי עם ניגש לרכבו של הנאשם כשהוא חובש כובע זיהוי משטרתית (עמ' 7, ש' 5; ת/3, ש' 6; ת/4, ש' 5), וזאת בניגוד לגרסת הנאשם; **שלישית**, גרסת הנאשם אינה הגיונית בנקודה זו, הואיל ומדבריו עולה כי בפעם הראשונה שהשוטרי ארי עם ניגש לרכבו הוא היה ללא כובע ובפעם השנייה שניגש לרכב היה עם כובע, זאת בעוד שאין חולק כי מדובר בנסיעה קצרה של **מטרים ספורים ובמספר שניות** בודדות בין שתי הפעמים (ת/5, ש' 9-10; עמ' 15, ש' 18-22). הנאשם עצמו אינו מצליח להסביר את ההיגיון שבגרסתו -

"ש. השוטרי גלעד שאתה טוען שלא היה עם כובע הגיע אליך רגלית לרכב ונתת גז, משם הוא המשיך לרוץ אחריו והניידת מאחוריו, השוטרי כל הזמן רץ אחריו רגלית. ת. אתה אומר כל הזמן כאילו נסעתי קילומטרים, כולה 4-5 מ' נסעתי. ש. אז מאיפה הגיע פתאום הכובע המשטרתית על הראש? ת. אולי היה בכיס שלו. מאיפה אני יודע? עצרתי בכיכר ממש ליד הקיוסק, ובא אחרי מישהו בריצה זיהיתי אקדח, המשכתי כמה מטרים, לא עד אילת, ואמרתי להם באותו לילה לחוקר תלך למצלמות ותבדוק שלא ברחתי. ש. בפעם השנייה פתאום שמעת את הכריזה ופתאום הוא היה עם כובע. ת. כן" (עמ' 15, ש' 16-24).

זאת ועוד, משהגיע השוטר ארי עם לרכבו של הנאשם ראה כי הוא תופס תיק שחור קטן, בו נמצאו בהמשך השטרות, מצמיד אותו לגופו ולאחר שהביט בשוטר - זרק את התיק במהירות למושב האחורי של הרכב (ת/3, ש' 14-15). יוער שהעובדה לפיה פרטים אלו מופיעים רק בדו"ח הפעולה של השוטר ארי עם ולא בדו"ח הפעולה של השוטר ספיר, מתיישבת עם העובדה לפיה השוטר ארי עם היה הראשון שהגיע לרכבו של הנאשם (עמ' 6, ש' 22, ת/3, ש' 17; ת/4, ש' 7). הנאשם, מצידו, הכחיש כי הצמיד אליו את התיק שחור וזרק אותו למושב האחורי (ת/5, ש' 96-99, ש' 188; עמ' 15, ש' 31; עמ' 16, ש' 7), אך לא ידע להסביר את תשובותיו התמוהות לשוטרים במעמד החיפוש ברכב בעת מציאת השטרות. מדו"חות הפעולה של השוטרים עולה כי משנשאל על ידם האם יש לו משהו אסור ברכב, השיב הנאשם בשלילה (ת/3, ש' 22; ת/4, ש' 10-11), וכשהשוטר ספיר שאל אותו, ברחל בתך הקטנה, האם יש לו ברכב "סכום כסף גדול או משהו", שב הנאשם והשיב בשלילה (שם).

גם במהלך החיפוש, בעת תפיסת התיק השחור ובו השטרות, נשאל הנאשם על ידי השוטר ספיר אם הכסף שלו והנאשם השיב: "זה אני לא יודע אני מצאתי אותו אתמול, אפילו לא יודע מה יש בתיק הזה" (ת/3, ש' 23; ת/4, ש' 14-15) ולאחר שהשוטר ספיר תמה כיצד אינו מודע לסכום כסף כה גדול, השיב לו הנאשם: "כן מצאתי את זה אתמול ולא ידעתי שזה של משהו או משהו" (ת/4, ש' 15-16). גם השוטר ארי עם מציין כי בתגובה למציאת השטרות השיב הנאשם: "לא יודע, מצאתי את זה" (ת/3, ש' 24-25).

אף בסוגיה זו לא עלה בידי הנאשם להסביר במשטרה ובעדותו בבית המשפט מדוע שיקר לשוטרים במעמד החיפוש ומציאת השטרות -

"ש. למה כשהשוטרים שאלו אותך אם יש לך סכום כסף גדול אמר (צ"ל אמרת - א.ש) להם שלא, תגובתך?
ת. זה כסף לא שלי ובגלל זה אמרתי להם את זה" (ת/5, ש' 100-101).

וכן -

"ש. אבל שאלו אותך אם יש לך סכום כסף גדול ואמרת שאין לך, תגובתך?
ת. כי זה לא שלי אז עניתי להם ככה. גם לא ספרתי אז לא יודע מה הסכום" (ת/5, ש' 136-137).

ולבסוף -

"... שאל אותי השוטר מה יש בתיק ואמרתי לו כלום כי זה לא שלי ככה אמרתי לו ואז כשראה כסף אמרתי לו זה לא שלי כי מצאתי את זה" (ת/5, ש' 188-189).

בבית המשפט הוסיף הנאשם הסבר תמוה נוסף, לפיו לא סיפר לשוטרים אודות השטרות והכחיש כי התיק השחור שלו, למרות שנשאל על כך מפורשות, הואיל והשוטר שאל אודות התיק ולא אודות תכולתו. וכך מובא בעדותו -

"ש. השוטרים מתארים את המקרה ככה - המשטרה הפעילה סירנה, קראה לך לעצור, עצרת, השוטר מגיע אליך פותח את הדלת צועק לך שהוא שוטר, אתה נותן גז, שוב המשטרה אחריך ורק לאחר מכן אתה עוצר, כשהשוטר מגיע אליך אתה מחבק את התיק וזורק אותו למושב האחורי. של מי התיק השחור?
ת. שלי.

ש. אם זה שלי, למה לפני שהשוטר פתח אותו הוא הצביע על התיק ושאל אותך של מי התיק אמרת שזה לא שלי ומצאתי אותו.
ת. הוא שאל אותי על התיק, אמרתי לו זה שלי התיק, הוא לא שאל מה יש בתוך התיק ולמי שייך מה יש בתוך התיק.
ש. מצטט מדוח הפעולה ת/3 - הוא אומר שהוא פתח את התיק ושאל אותך של מי זה ואמרת זה לא שלי, למה?
ת. הוא לא דיין בשאלה שלו, הוא שאל על התיק ואמרתי לו התיק זה שלי. אני רוצה שתראה איך התנפלו כולם עלי ואתה רוצה לראות אותך נותן תשובות מדויקות באותו רגע" (עמ' 16, ש' 29-17).

ייתכן כי לא זו בלבד שמדו"חות הפעולה עולה כי הנאשם התכחש לתיק השחור ולתוכנו, כשבמשטרה ובבית המשפט הודה שהתיק השחור שלו (ת/5, ש' 156; עמ' 16, ש' 19-21), אלא שבהסבר שנתן הנאשם הוא סותר עצמו כשטוען שהשוטר שאל **לגבי התיק** ולא לגבי התכולה. על כן לא ברור מדוע הכחיש **שהתיק** שלו. בסיכום, התשובה לפיה "נשאל על התיק אך לא על תוכנו" היא תשובה מתחכמת ומיתממת וניכר כי נועדה לנסות ולהרחיק עצמו מהשטרות.

בבית המשפט ניסה הנאשם להסביר את שקריו לשוטרים בכך שהיה בלחץ בחושבו כי מדובר בשודדים (עמ' 20, ש' 9-6), ואולם הסבר זה אינו מתיישב עם העובדה לפיה בשלב בו נשאל אודות הכסף אין חולק כי **כבר ידע** שמדובר בשוטרים (ת/5, ש' 9; עמ' 14, ש' 22). גם בהמשך חקירתו הנגדית, משניתנה לו הזדמנות להסביר את דבריו והתנהלותו בעת החיפוש, הנאשם לא ידע להסביר מדוע לא סיפר לשוטרים מיד על השטרות ולמעשה הכחיש כל ידיעה אודותיהם גם כשנשאל על כך במפורש, כל זאת למרות שכבר הודה בפה מלא במשטרה ובבית המשפט כי בדק את המעטפות מיד כשהגיעו לידי וידע היטב שמדובר בשטרות כסף (עמ' 18, ש' 29-33; עמ' 19, ש' 3-10; עמ' 20, ש' 5-1).

20. לאור האמור לעיל, לא זו בלבד שגרסתו של הנאשם לפיה מצא את השטרות ולא ידע כי מדובר בזיוף, או לחילופין כי התכוון לסור למשטרה, הופרכו כליל, אלא שאף הוכח לפניי שהנאשם **ידע** כי חלק מהשטרות מזויפים, ועל כן הפריד בין המעטפות ונהג בהן באופן שונה, ניסה להימלט מהשוטרים ושיקר להם אודות הימצאות הכסף. לפיכך, הריני מעדיף את גרסת השוטרים על פני גרסת הנאשם וקובע כי לא עלה בידו להצביע על הרשאה או הצדק כדין להחזקת הכסף המזויף.

21. טענה ההגנה בסיכומיה כי החיפוש שנערך ברכבו של הנאשם היה בלתי חוקי ובניגוד להלכה הפסוקה (**הלכת בן חיים**). נטען כי היות ומדובר בשוטרים שפעלו על פי **מידע** היה עליהם להצטייד בצו חיפוש מבעוד מועד, כי הנאשם לא עבר בסמוך לביצוע החיפוש עבירה בת מעצר וכי לא הוסברה לנאשם זכותו לסרב לחיפוש. אין בידי לקבל טענות ההגנה. מדו"חות הפעולה עולה כי אכן השוטרים הגיעו לנאשם בעקבות **מידע**, ואולם, לא נתלבנה במהלך שמיעת הראיות השאלה מתי התקבל אותו מידע, האם בסמוך לפני ביצוע החיפוש והאם היה סיפק בידי המשטרה להגיש בקשה לבית המשפט לקבלת צו חיפוש. ענין זה יכול היה להתברר בהפניית שאלות לשוטרים או במסגרת הגשת עתירה לגילוי ראיה, בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. משהשוטרים לא נשאלו בנושא ומשהענין לא

בורר במסגרת עתירה לגילוי ראיה, הרי שלא נסתרה חזקת התקינות שבפעולת המשטרה. זאת ועוד, חשדם של השוטרים כלפי הנאשם התעצם נוכח התנהגותו המפלילה כמפורט לעיל - הנאשם לא שעה לבקשת השוטרים לעצור רכבו; משפתח השוטר ארי עם את דלת הנוסע לחץ הנאשם בחוזקה על דוושת הגז והחל בנסיעה מהירה ונעצר רק כעבור 20-30 מטרים; גם זריקת התיק אחורנית מהווה התנהגות מפלילה. הנה כי כן, סך הנתונים שעמדו בפני השוטרים - המידע, הסירוב לעצור, נסיון הבריחה, זריקת התיק אחורנית - היוו חשד סביר לביצוע עבירה ועל כן, קמה להם הסמכות לבצע חיפוש ברכב.

הפן המשפטי

22. סעיף 462(2) לחוק קובע -

"העושה אחת מאלה, דינו - מאסר שבע שנים:

(1) ...

(2) מביא או מקבל מחוץ לישראל או רוכש או מקבל בישראל או מחזיק או שומר שטר הנחזה כשטר כסף בידעו שהשטר זויף או שונה, ואין בידו להוכיח הרשאה או הצדק כדין".

העבירה מתגבשת עם החזקת שטר כסף מזויף, כאשר **"החזקה"** מוגדרת בסעיף 34 כד' לחוק כ"**שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו...**" (ראו גם: ת"פ (שלום י-ם) 5736/03 **מדינת ישראל נ' האני טהה** (16.3.05)). אין חולק כי בענייננו השטרות נתפסו בתוך תיק שחור ועל רצפת הרכב, בחזקת הנאשם ובשליטתו.

המונח **"בידעו"** מבטא דרישה של **מודעות** כלפי טיב המעשה ונסיבותיו, דהיינו בנוגע למאפיין השטר כי זויף או שונה וכבר נקבע כי אין מדובר בידעה **"בטוחה"** של מומחה, אלא די ב"**אמונה של אדם סביר**" (י' קדמי **על הדין בפלילים** חלק שני (תשס"ו-2005) עמ' 1022; ע"פ (מחוזי י-ם) 30625/06 **קיקוזשילי מאיר נ' מדינת ישראל** (22.4.07); ת"פ (שלום ירושלים) 1324/03 **מדינת ישראל נ' מימוני יחיעם** (3.2.04); ת"פ (שלום י-ם) 4991/00 **מדינת ישראל נ' קרסיק נטליה** (15.07.03); ת"פ (שלום י-ם) 2987/01 **פרקליטות מחוז ירושלים נ' עביד שאדי** (10.6.02)).

כפי שפורט לעיל בהרחבה, הוכח לפני כי הנאשם **ידע ידיעה ממשית** כי הוא מחזיק בשטרות מזויפים והדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו הנאשם שב והדגיש בעדותו כי בהיותו בעל השכלה משפטית **ידע שאסור להחזיק בכסף מזויף (ת/5, ש' 162-161; עמ' 12, ש' 26-27).**

בשולי הדברים יוער כי אף אם היה נקבע שבלב הנאשם התעורר חשד (בלבד) בדבר היותם של השטרות מזויפים, חשד שהנאשם נמנע מלברר, כי גם אז היה מוחזק הנאשם כמודע לנסיבות, וזאת בהתאם לכלל בדבר **"עצימת עיניים"**, אשר כמוה כידיעה (סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין) (וראו גם: ת"פ (שלום ת"א) 6972/06 **מדינת ישראל נ' שביט גיא** (27.11.07); ת"פ (שלום ת"א) 2471-09-09 **מדינת ישראל נ' יום טוב לוי עזר** (22.3.11), פסקה 5.9; ת"פ (שלום י-ם) 2987/01 **פרקליטות מחוז ירושלים נ' עביד שאדי** (10.6.02)).

23. כאמור, לא הוכחו לפני כל **"הרשאה או הצדק"** להחזקת השטרות המזויפים על ידי הנאשם כאשר לא זו בלבד

שהנאשם הודה במפורש כי ידע שהשטרות מזויפים, והתנהלותו עם המעטפות ובמהלך החיפוש מעידה על כך, אלא שאף אם אניח לטובתו שהחזיק בשטרות המזויפים מליל ה-15.8.16 (לדבריו המעטפות נמצאו לפנות בוקר) ועד ליום המחרת 16.8.16 בשעה 17:30 לערך (כשגם בשלב זה לא היה בדרכו למשטרה) - עובדה שלא הוכחה לפניי - הרי שמדובר בטווח זמן לא מבוטל, בעיקר נוכח העובדה שמדובר בכמות גדולה של 347 שטרות, באופן שמחזק את המסקנה כי ידע שמדובר בשטרות מזויפים ולא התכוון להסגירם למשטרה. ראה לענין זה ת"פ (שלום י-ם) 2987/01 **פרקליטות מחוז ירושלים נ' עביד שאדי** (10.6.02), שם נאמר בעמ' 4 -

"לענין היום שבו נמצא הכסף המזויף נודעת משמעות רבה. זאת משום, שכלל שהשטרות הרבים (14 שטרות מזויפים של ₪ 100, ו-18 שטרות מזויפים של ₪ 50, בסך כולל של ₪ 2,300) נמצאו בחזקתו זמן רב יותר כך גדלה הסבירות שהנאשם 2 ספר את הכסף, חש את השטרות והבחין כי הם חלקים ביחס לשטרות אמיתיים ומטושטשים (ואולי אף יכול היה להבחין בכך שלחלק מהשטרות מספר שטר זהה)... איני מאמין לנאשם 2 שמצא את השטרות, וגם אם לצורך העניין נניח, כי מצא את השטרות הרי איני מאמין לו שלא ספר במשך יום או יומיים את חבילת השטרות שמצא. הנאשם 2 ניסה להרחיק עצמו מאפשרות של בחינת הכסף ובתוך כך אפשרותו להבין שמדובר בכסף מזויף".

24. טענת ההגנה לפיה השטרות שהיו במעטפה אחת נקרעו על ידי הנאשם ועל כן אינם נחשבים לשטרות כמשמעותם בהוראת החיקוק הרלוונטית אינה יכולה להתקבל, שכן מתמונות השטרות (ת3א') עולה כי לא מדובר בקרע משמעותי או בגזירה או השחתה של מלוא השטר, אלא בקרע דק בחלקו העליון של השטר, קרע שניתן להדביק באמצעות נייר סלוטייפ, ובכל מקרה, אין זה מסוג הקרעים שבגינם יסרבו אזרחים לקבל את השטר או לסחור בו.

25. גם אין בידי לקבל את טענת ההגנה למחדל חקירתי באי תפיסת מצלמות האבטחה של אולם האירועים בו שהה הנאשם בלילה שלפני מעצרו על מנת לבדוק אם הנאשם מצא מעטפות סמוך לרכבו, שכן הנאשם עצמו אישר שהחנה **"במקום יותר רחוק מהאולם"** (עמ' 16, ש' 32; עמ' 12, ש' 11).

26. נוכח כל המפורט לעיל, הוכח לפניי מעבר לספק סביר כי הנאשם החזיק בשטרות כסף בידעו שהם מזויפים, ללא הרשאה או הצדק כדין ואני מרשיע אותו בעבירה לפי סעיף 462(2) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה שבט תש"פ, 20 פברואר 2020, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד דניאל איקן, הנאשם ובא-כוחו, עו"ד מורד שייח.